

O POMLAD VESELA . . .

O pomlad vesela,
vse zbudila si;
polje, log in trata
vse cvete, dehti.

Med zelenjem potok
srebrni šumi,
z vejice mu ptiček
pescico drobi.

Drevje preoblači
se v pomladni cvet;
sivi starček hodi
se na solnce gret.

Le cvetite trate,
le naj cvet dehti,
naj le ptica prosta
brez skrbi žgoli!

Bogumil Gorenko.

IZPREHOD PO GOZDU.

Spomini na hroščevo leto.

I.

Krasno majnikovo jutro! Torej palico v roke in pot pod noge, pa hajdi v bližnji gozd! Grem naprej svojo pot, stopam zamišljen in gledam in poslušam, kaj se godi okrog mene.

Obstanem. Čujem otožno stokanje . . .

„Kaj bo, kaj bo?“ vzdihuje najstarejši, še ne cele tri tedne star hrošč.

„Kako sem želel priti iz črne zemlje vun na svetlobo, na solnce! Kako sem bil nevoljen, da toliko časa ne pride nam odločeni mesec maj! In danes? Komaj čakam, da se povrnem nazaj v zemljo. Naše življenje je res najslabše življenje.“

Oddahne se. Dolg govor ga je silno utrudil.

„Naše življenje je najslabše življenje, poudarjam še enkrat.“

„In najžalostnejše in najnesrečnejše in . . .“ hiti prigovarjati zbrana truma.

„Vsak dan nas je manj. Najboljšega prijatelja mojega Rjavčka, je vzela noč. Zaletel se je v deblo in tam končal svoje mlado življenje. In ti, moj najzvestejši spremljevalec, Tipalček, kje si? Ni te več. Tako izginja hrošč za hroščem . . .“

Zopet prejenja in si otare solze.